

یادداشت روز

«چهل سالگی و چالش دندان عقل»

مسعود کارگر

عمدتاً همه افراد در آستانه چهل سالگی یا دندان عقل در می‌آورند و یا در سن پایین‌تر درآورده و حال در حدود این سن با چالش درد، خرابی و رنج آن مواجه می‌شوند.

شاید هیچ مقله علمی دقیقی در خصوص اثبات چرابی و فلسفه وجودی این دندان منتشر نشده باشد و شاید هم شده و هر کسی دلایل خودش را ذیل پژوهش و تخصصی عنوان کرده است.

به هر حال ماهیت وجودی این دندان در حاله‌ای از ابهام است که حداقل‌ترین تلیش، فهمیدن حدود سن جسمی و هشدار رسیدن به مرز سن عقلی است، سن عقلی که خیلی از ما از آن غفلت کرده و هیچ تدبیری از سنین پایین‌تر برایش نجسته‌ایم و بر ایمان تسخیر شده‌اند.

باقی مولفه‌های پیرامونی در سطح شخصی، اجتماعی، ملی و جهانی نیز همین‌گونه است. یعنی شاید در حد درک سطحی و بی‌اهمیت از رخدادها و عدم درست‌سنجش ضرورت‌ها و تشخیص بایدها و نبایدها زمان را طی و به گذر عمر حول دایره غفلت می‌پزدازیم. و این غفلت هنری‌ست در نادیده گرفتن هنر، فرهنگ و نموده عینی آن در خدشه دار شدن تمدن و قدمت! و این رخداد افراد، جامعه و در نهایت ملتی را از اصل خویش دور می‌سازد.

یکی از بروزهای مشهود این دورسازی در کارزاری همچون جشنواره فیلم فجر نمایان است. نمودی که فیلم فجر را در هر فرم و قالبی به رخ می‌کشد الا ماهیت و هویت اصلی خود که نمایان شدن فجر انقلاب با نگاه ملی است.

هر چقدر درک ملی از چنین سازوکاری فاصله بگیرد، تولیدات آن شنبه سفارشی از سوی حکمرانی و یا سلیقه‌نگاری نظارتی و اجرایی و نیز پدیدار شدن هویت سازی‌های متکثر بدون پشتوانه مفهومی به اسم دغدغمندی ملی و میهنی خواهد بود. برآستی در آستانه چهل سالگی، جشنواره فجر با ماهیت اصلی خود چقدر فاصله دارد و به آن چقدر نزدیک شده است.

آیا پس از چهار دهه عمر این آوردگاه، دست آورد قلیل توجهی در عرصه هنر و فرهنگ ایران و شهود آن در جهان داشته است یا تنها با خرده اتفاقات مطلوب آن مواجه هستیم که شاید هیچ اثری روی شمایل فرهنگی هنر متعلق نداشته است.

این آوردگاه به چهل سالگی رسیده و دندان عقل آن هویدا شده است. این دندان می‌تولد نشانه‌ای از نیل به خرد در آن باشد و یا گزاره‌ای مشهود از یک درد و رنج سالیان و احتمالاً هر دوی آن! و در همزمانی این باوغ جسمانی، تحولات مدیریتی، نظارتی و اجرایی رخ داده و باید دید این تحول به بازسازی و بازآرایی رویکردهای نیز منجر می‌شود یا همچنان قرار است درب بر روی پلشنه روئین مرسوم بچرخد و حتی این هشدار رسیدن به مرز سن عقلی اثری نخواهد داشت.

یادداشت علی بحرینی منتقد سینما در خصوص فیلم «مرد بازنده» مهدویان

قیام انفرادی برای کشف حقیقت

می‌پرند، غرق در بی‌رنگی و باران می‌شوند و قهرمانشان را زنده نگه می‌دارند اما از او مردی بازنده می‌سازند! «مرد بازنده» قطعاً شخصی‌ترین فیلم مهدویان است و گزینه اینقدر دغدغه‌مند

به نظر نمی‌رسید، ما در جهان عجیبی زندگی می‌کنیم که با تماشای انواع و اقسام فساد در گوشه گوشه «مرد بازنده»، از کوره در نمی‌رویم، چون باور کرده‌ایم که فساد، جهانمان را تسخیر کرده است.

فیلمبرداری «مرد بازنده» - چه در طراحی و چه در اجرا فوق‌العاده است.

هادی بهروز حالا دیگر در حرفه‌اش صاحب مدل بی‌نظیری شده و آرام آرام، دوربین او را می‌شناسیم. بازی‌های خوب آنهیتا درگاهی، سجاد بابایی، رعنا آزادی‌پور و مجید نوروزی را هم نباید از قلم برداخت. مهدویان آنها را به درستی انتخاب و هدایت کرده و باعث شده با وجود کوتاهی نقش‌هایشان، در لحظه مخاطب ماندگار بشوند.

«مرد بازنده» فیلم ساده‌ای نیست. نمایش تلاش اقلیت برای غلبه بر اکثریت، تکان دهنده است. و چه بگویم از سکانس تلخ پایانی‌اش که بر بازنده شدن یک مرد، مهر تایید می‌زند؛ حرکت در جهت مخالف دیگران و آینده‌ای مبهم در انتظار احمد.

او را نشان بدهد، حالا با اعتماد به نفسی بیشتر یک قهرمان جدید را به ما معرفی می‌کند؛ قهرمانی که کارآگاه است، نافرمانی می‌کند، لجبابت به خرج می‌دهد و حتی می‌پذیرد برای روشن شدن تکلیف پرونده یک قتل، اخلاق را هم زیر پایگذارد. این ویژگی‌ها شاید برای یک پلیس، مثبت نباشد اما برای قهرمان‌سازی در یک فیلم سینمایی، ایده‌آل است! ... و ایده‌آل‌تر از آن برای من مخاطب، تلاش بی‌وقفه احمد خسروی برای کشف حقیقت است.

احمد خسروی را دوست دارم؛ چون شغش جذاب است. چون در سن و سال دوست‌داشته شدن قرار دارد! چون توسط مهدویان خلق شده! چون جواد عزتی، بازی‌اش کرده! ... و چون در تهلیت، آدم خوبی است!

یک خیر خوب برای سینمای ایران؛ با تماشای «مرد بازنده» به این نتیجه رسیدم که می‌تولیم حداقل تاشصت سالگی جواد عزتی، روی تماشای بازی‌های خودش حساب کنیم! عزتی نیازی ندارد که زور بزند (!) تاجوان بماند! حالا دیگر می‌تولیم جواد عزتی را تا زمانی که خود واقعی‌اش به سن و سال احمد خسروی برسد، یک سوپرستار بزرگ بدانیم!

«مرد بازنده» شخصی‌ترین فیلم محمدحسین

مهدویان هم هست. کارگردان‌ها

معمولاً وقتی شخصی‌ترین

فیلمشان را جلوی دوربین

